

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 16 stycznia 2019 r. I. P. (1) wniósł o zasądzenie na jego rzecz od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 485.468,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty oraz zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

(pozew k. 4-15)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego dla pełnomocnika będącego radcą prawnym.

(odpowiedź na pozew k. 124-130)

Pismem procesowym z dnia 21 stycznia 2020 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 502,960,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 485.468,97 zł od 17 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 17.491,11 zł od dnia doręczenia pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty.

(pismo k. 199-200)

Pismem procesowym z dnia 30 czerwca 2020 r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od strony pozwanej kwoty 509.620,08 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi:

- od kwoty 485.468,97 zł od 17 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 17.491,11 zł od dnia 21 stycznia 2020 r. do dnia zapłaty,
- od kwoty 6.600 zł od dnia doręczenia pisma stronie pozwanej do dnia zapłaty.

(pismo k. 234-235)

W toku rozprawy w dniu 30 czerwca 2020 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości, w tym w zakresie rozszerzonym.

(protokół k. 242 nagranie 00:01:56-00:02:22)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość położona w Z. przy ul. (...), działka nr (...), o pow. 3.318 m² należała do małżonków D. P. (1) i J. P. (1).

(bezsporne)

Urząd Skarbowy w Z. w okresie 2005-2007 kilkakrotnie wnosił o wpis do działu IV księgi wieczystej dla nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), działka nr (...), hipoteki przymusowej celem zabezpieczenia należności z tytułu podatku dochodowego dla osób fizycznych na podstawie tytułów wykonawczych wystawionych przeciwko J. P. (1) albo D. P. (1). Sąd Rejonowy w Zgierzu za każdym razem wniosek oddalał z uwagi na fakt, że tytuły wykonawcze wystawiane były jedynie przeciwko J. P. (1), podczas gdy nieruchomość była własnością wspólną D. i J. P. (1), nie można zatem było obciążać udziału dłużnika, gdyż cała nieruchomość była bezudziałowa.

(postanowienia k. 170-177, zeznania świadka J. P. k. 204v. nagranie 00:22:34-00:28:22)

W dniu 9 listopada 2015 r. o godz. 11:20 wpłynął do Sądu Rejonowego w Zgierzu V Wydziału Ksiąg Wieczystych wniosek Skarbu Państwa-Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. o dokonanie wpisu hipoteki przymusowej w dziale IV księgi wieczystej nr (...) o sumie 622.537,50 zł. Do wniosku dołączone zostały tytuły wykonawcze: SM (...), SM (...), SM (...) wystawione przeciwko D. i J. P. (3). Wniosek został zarejestrowany pod numerem dziennika kw (...) i w dniu 9 listopada 2015 r. o godz. 10:05 w dziale IV w/w księgi wieczystej została wpisana wzmianka informująca o wpływie wniosku.

(postanowienie k. 33-36)

W dniu 10 listopada 2015 r. w Kancelarii Notarialnej notariusza T. Ś. (1) w Z. sporządzono między D. P. (1) i J. P. (1), a I. P. (1) – bratem i odpowiednio szwagrem sprzedających - akt notarialny Rep. A nr (...) obejmujący umowę sprzedaży nieruchomości gruntowej położonej w Z., przy ul. (...), składającej się z działki gruntu oznaczonej nr 298 o obszarze 0,3318 ha, dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę nr (...).

W akcie wskazano, że właścicielami działki są małżonkowie D. i J. P. (3), oraz iż na działce wpisana jest dożywotnia, nieodpłatna służebność osobista mieszkania, polegająca na korzystaniu z całego budynku mieszkalnego zlokalizowanego na nieruchomości oraz na swobodnym poruszaniu się po działce na rzecz M. P. oraz P. P. tj. synów D. i J. P. (3). Ponadto wskazano, że na działce ustanowiona jest hipoteka umowna w kwocie 100.000 zł i hipoteka umowna kaucyjna w kwocie 26.000 zł na rzecz (...) S.A. Oddział w S.. D. i J. P. (3) oświadczyli, że stan księgi wieczystej jest zgodny ze stanem prawnym, na dowód czego przedłożyli odpis zwykły księgi wieczystej z dnia 3 listopada 2015 r.

D. i J. P. (3) sprzedali przedmiotową działkę I. P. (2) za kwotę 200.000 zł, a cała cena została zapłacona w gotówce. Nabywca oświadczył także, że przejmuje do rzeczowej i osobistej odpowiedzialności zarówno hipoteki ustanowione na działce, jak również wpisane dożywotnie i nieodpłatne służebności osobiste.

(akt notarialny k. 23-24)

W dacie sporządzenia w/w aktu notarialnego wartość przedmiotowej nieruchomości bez uwzględnienia obciążenia służebnością osobistą wynosiła 464.000 zł, zaś uwzględniając obciążenie służebnością osobistą 125.000 zł.

(opinia biegłego k. 255-282, opinia uzupełniająca k. 311-314)

Sporządzenie w/w aktu notarialnego pierwotnie miało odbyć w dniu 6 listopada 2015 r., jednak z przyczyn leżących po stronie Kancelarii Notarialnej spotkanie zostało przesunięte na 10 listopada 2015 r.

(zeznania świadka D. P. k. 204v. nagranie 00:16:21-00:21:23, zeznania świadka J. P. k. 205 nagranie 00:39:33-00:44:31, zeznania świadka T. Ś. k. 242v. nagranie 00:11:19-00:15:41)

W dniu sporządzenia w/w aktu notarialnego notariusz T. Ś. (1) miał wykupione ubezpieczenie OC notariuszy w (...) S.A. Umowa została zawarta za pośrednictwem brokera (...) Sp. z o.o. w P. w dniu 30 grudnia 2014 r., a granicę ubezpieczenia ustalono na 300.000 euro.

(list brokerski k. 135, umowa k. 135v.)

W dniu 22 stycznia 2016 r. referendarz sądowy dokonał wpisu hipoteki przymusowej z wniosku Skarbu Państwa-Naczelnika Urzędu Skarbowego w Z. na nieruchomości, dla której prowadzona jest księga wieczysta nr (...). Powyższy wpis został zaskarżony skargą wniesioną przez I. P. (2).

Postanowieniem z dnia 20 września 2018 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu utrzymał w mocy zaskarżony wpis referendarza sądowego z dnia 22 stycznia 2016 r.

(postanowienie k. 33-36)

Pismem z dnia 15 października 2018 r. I. P. (1) zwrócił się do notariusza T. Ś. (1) z żądaniem zapłaty kwoty 622.537,50 zł.

(pismo k. 37-39)

T. Ś. (1) przekazał zgłoszone roszczenie swojemu (...) Sp. z o.o. w P., które następnie zostało przekazane do (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W., w którym T. Ś. (1) miał wykupioną polisę OC. Pismem z dnia 4 grudnia 2018 r. I. P. (1) zgłosił szkodę bezpośrednio do (...) S.A.

Decyzją z dnia 11 grudnia 2018 r. (...) S.A. nie uznało roszczenia i odmówiło przyznania odszkodowania.

(decyzja k. 41-42, pismo k. 144-145, pismo k.161)

Postanowieniem z dnia 27 grudnia 2018 r. Naczelnik Urzędu Skarbowego w Z. odmówił umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego na podstawie tytułów wykonawczych nr SM (...), SM (...), SM (...) wystawionych na J. P. (1) i D. P. (1) w celu dochodzenia należności podatkowych w zryczałtowanym podatku dochodowym od osób fizycznych od przychodów niezajdujących pokrycia w ujawnionych źródłach dochodu za 2000, 2001 i 2002 r. w łącznej kwocie należności głównej 188.949,80 zł.

(postanowienie k. 215-219)

Obecna wartość przedmiotowej nieruchomości bez uwzględnienia obciążenia służebnością osobistą wynosi 798.000 zł, zaś uwzględniając obciążenie służebnością osobistą 188.000 zł.

(opinia biegłego k. 255-282, opinia uzupełniająca k. 311-314)

Obecnie nie toczą się żadne czynności egzekucyjne w stosunku do powoda ani jego nieruchomości w celu wyegzekwowania należności publicznoprawnych. Do chwili obecnej powód nie zapłacił żadnej kwoty tytułem spłaty zobowiązań podatkowych brata i bratowej – zbywców nieruchomości.

(bezsporne, zeznania powoda k. 344v. nagranie 00:04:32-00:14:30)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu zebranego materiału dowodowego, w szczególności złożonej przez strony dokumentacji, która nie była kwestionowana na żadnym etapie postępowania, zeznań świadków, a także opinii biegłego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Roszczenie dochodzone przez powoda I. P. (1) związane jest z odpowiedzialnością pozwanego ubezpieczyciela (...) S.A. z tytułu ewentualnej szkody wyrządzonej powodowi przez notariusza T. Ś. (1) prowadzącego Kancelarię Notarialną w Z.. W dniu dokonania przed notariuszem czynności polegającej na sprzedaży nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Zgierzu V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę nr (...), notariusza T. Ś. (1) i pozwanego ubezpieczyciela łączyła umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej w ramach obowiązkowych ubezpieczeń notariuszy.

Zgodnie z art. 19a ustawy – Prawo o notariacie, notariusz podlega obowiązkowemu ubezpieczeniu od odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone przy wykonywaniu czynności, o których mowa w art. 1 § 1 wymienionej ustawy, tj. czynności notarialnych. Obowiązek ten służy między innymi ochronie osoby trzeciej,

poszkodowanej w związku z działalnością notariusza (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 roku, I CSK 60/09).

W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Jak stanowi z kolei art. 824 § 1 k.c., jeżeli nie umówiono się inaczej, suma ubezpieczenia stanowi górną granicę odpowiedzialności ubezpieczyciela.

Odnosząc powyższe regulacje do przedmiotowej sprawy, stwierdzić należy, że na podstawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej notariuszy zawartej w dniu 30 grudnia 2014 r., zawartej pomiędzy notariuszem T. Ś. (1), a (...) S.A., pozwany ubezpieczyciel przejął odpowiedzialność cywilną za szkody spowodowane przez niego, do granicy sumy ubezpieczenia, wynoszącej 300.000 euro.

Odnosząc się do zasad odpowiedzialności cywilnej notariuszy, wskazać należy, że jak wynika z treści art. 49 ustawy – Prawo o notariacie, notariusz ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu czynności notarialnych na zasadach określonych w kodeksie cywilnym, z uwzględnieniem szczególnej staranności, do jakiej jest obowiązany przy wykonywaniu tych czynności.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że rację ma pozwany ubezpieczyciel, iż jego odpowiedzialność jest odpowiedzialnością deliktową. W orzecznictwie ugruntowane jest stanowisko, zgodnie z którym podstawą określonej w art. 49 Pr.not. odpowiedzialności notariusza za szkodę wyrządzoną przy wykonywaniu przez niego czynności notarialnej, zarówno wobec jego klientów, jak i wobec osób trzecich, jest przepis art. 415 k.c. Przy takiej podstawie odpowiedzialności, notariusz odpowiada wobec klientów także wówczas, gdy sporządził umowę zgodnie z ich życzeniem, choć w świetle art. 81 ustawy z 1991 r. o notariacie powinien był odmówić jej sporządzenia, jako sprzecznej z prawem (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2004 r., sygn. III CK 271/02). Podobne stanowisko zajęł Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 czerwca 2002 r., sygn. III CKN 694/00, stwierdzając, że obowiązek notariusza dokonania czynności notarialnej nie powstaje na podstawie umowy o dokonanie tej czynności, lecz na podstawie art. 91 Pr.not., który statuuje przymus notarialny. Przepis ten ma więc charakter bezwzględnie obowiązujący, stwierdzając, że notariusz sporządza akt notarialny, jeżeli wymaga tego przepis prawa. Strony w drodze umowy nie mogą uchylić tego obowiązku, a notariusz nie może poddać się woli stron, które zażądałyby sporządzenia czynności notarialnej sprzecznej z prawem (art. 81 Pr.not.). Tutejszy Sąd w całości popiera przywołane poglądy.

W związku z powyższym, odpowiedzialność ubezpieczyciela powinna być rozważana na gruncie odpowiedzialności z tytułu czynu niedozwolonego w oparciu o przesłanki wskazane w art. 415 k.c.

W niniejszej sprawie dla ustalenia podstawy odpowiedzialności pozwanego istotnym jest, że jako zdarzenie wywołujące szkodę powód wskazał działanie notariusza T. Ś. (1), polegające na niedochowaniu przezeń należytej staranności przy sporządzaniu aktu notarialnego umowy sprzedaży w/w nieruchomości poprzez niezweryfikowanie w dniu sporządzenia w/w aktu aktualnego stanu księgi wieczystej w/w nieruchomości i oparcie się li tylko o odpis księgi wieczystej sporządzony kilka dni przed sporządzeniem aktu notarialnego.

Opowiadając się za poglądami wyrażonymi w orzecznictwie, zgodnie z którym odpowiedzialność cywilna notariusza ma charakter deliktowy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2002 r., sygn. III CKN 694/00, z dnia 7 listopada 1993 r., sygn. III CKN 420/97, z dnia 30 maja 2000 r., sygn. IV CKN 36/100, z dnia 5 lutego 2004 r., sygn. III CK 271/02, z dnia 23 stycznia 2008 r., sygn. V CSK 373/07 i z dnia 9 maja 2007 r., sygn. II CSK 366/07), Sąd przyjął, że charakter ten nakłada na powoda ciężar udowodnienia zawinięcia zgodnie z art. 6 k.c. Zaznaczyć przy tym trzeba, że w sytuacji naruszenia przez notariusza podstawowych obowiązków w zakresie sporządzania aktów notarialnych, niezachowanie wynikających z obowiązujących przepisów prawa wymogów formalnych czy nieznanomość zasad ustalonych obowiązującymi regulacjami prawnymi z reguły pozwala przyjąć zawinięcie notariusza co najmniej w postaci niedbalstwa (por. wyrok SN z 12.06.2002 r., sygn. III CKN 694/00) bez konieczności szczegółowego dowodzenia w tym zakresie.

Dla zaktualizowania się odpowiedzialności pozwanego zakładu ubezpieczeń, koniecznym jest wykazanie przez powoda działania notariusza sprzecznego z prawem, szkody oraz związku przyczynowo-skutkowego między tym działaniem, a szkodą.

Jak wynika z art. 361 § 2 k.c., przez szkodę należy rozumieć wszelki uszczerbek wyrażający się w różnicy pomiędzy stanem majątku poszkodowanego, jaki istniał i mógłby w normalnej kolei rzeczy istnieć, wytworzyć się, a stanem, jaki powstał skutkiem zdarzenia wywołującego zmianę. Szkada może przejawiać się w dwóch postaciach, tzw. szkody rzeczywistej (*damnum emergens*), jak i utraconych korzyści (*lucrum cesans*) (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach I ACa 140/05 z dnia 21.04.2005 r.). Przez pojęcie straty należy rozumieć pomniejszenie aktywów lub zwiększenie pasywów, z kolei utracone korzyści obejmują wartość aktywów, które nie weszły do majątku poszkodowanego na skutek zdarzenia wyrządzającego szkodę, oraz wartość pasywów, które wskutek tego zdarzenia się nie zmniejszyły. Należy przy tym brać pod uwagę jedynie takie korzyści, które z wysokim prawdopodobieństwem znalazłyby się w majątku poszkodowanego.

Zgodnie z treścią art. 361 § 1 i § 2 k.c. zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Zgodnie z wytycznymi zawartymi w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2005 r., sygn. III CK 298/05, związek przyczynowy jest kategorią obiektywną i należy go pojmować jako obiektywne powiązanie ze sobą zjawiska nazwanego „przyczyną” ze zjawiskiem określonym jako „skutek”. Normalny związek przyczynowy – w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. – między określonym zdarzeniem, a szkodą zachodzi wówczas, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajnym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest normalnym następstwem tego rodzaju zdarzeń.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że przepis art. 49 Pr.not. zobowiązuje notariusza do zachowania przy wykonywaniu tych obowiązków szczególnej staranności. Podkreślić jednak należy, że pojęcie „szczególnej staranności”, jakiej wymaga się od notariusza, nie zostało zdefiniowane ustawowo, niemniej jednak nie może ulegać wątpliwości, że pojęcie to należy interpretować z uwzględnieniem regulacji dotyczących obowiązków zawodowych notariuszy. Zgodnie z art. 80 § 1 Pr.not., akty notarialne powinny być sporządzane w sposób zrozumiały i przejrzysty. Według art. 80 § 2 tej ustawy notariusz przy wykonywaniu czynności notarialnych obowiązany jest czuwać nad należyтым zabezpieczeniem praw i słuszych interesów stron oraz innych osób, dla których czynność ta powodować może skutki prawne. Ponadto jest obowiązany udzielać stronom niezbędnych wyjaśnień dotyczących dokonywanej czynności notarialnej (art. 80 § 3 Pr.not.).

Szczególna staranność nie może być jednak ujmowana jako równoznaczna z nakazem „absolutnej” zapobiegliwości notariusza. Cel zapewnienia bezpieczeństwa obrotu oraz wyeliminowania ewentualnych wątpliwości co do stanu prawnego nieruchomości ma spełniać urząd ksiąg wieczystych. Jeśli analiza urzędowego odpisu z księgi wieczystej, wypisu z rejestru gruntów i innych dokumentów przedstawionych przez strony, ***a także oświadczeń stron pozostających w najbliższych – rodzinnych relacjach*** w dacie sporządzania aktu notarialnego, nie budziła wątpliwości co do stanu prawnego nieruchomości, nie było podstawy, ani też takiej potrzeby, by notariusz dokonywał ustaleń w szerszym zakresie. Nie sposób wymagać i oczekiwać od notariusza, aby każdorazowo badał autentyczność i aktualność przedstawionych dokumentów i złożonych przez strony danej czynności oświadczeń, zwłaszcza, gdy chodzi o kontrahentów będących najbliższą dla siebie rodziną.

W ocenie Sądu przedstawiona przez powoda argumentacja znacząco zbyt daleko określa obowiązki notariusza poprzedzające sporządzenie aktu. Na gruncie przedmiotowej sprawy notariusz, posiadając dostarczony przez strony umowy odpis księgi wieczystej przedmiotowej nieruchomości z dnia 3 listopada 2015 r., sprawdził treść księgi i ustalił, że pozwala mu ona na sporządzenie wnioskowanego aktu. Co więcej, zbywcy nieruchomości – mimo świadomości o ciąży na nich zaległościach podatkowych oraz licznych wnioskach Urzędu Skarbowego w Z. o ustanowieniu hipoteki przymusowej na zbywanej nieruchomości, nie poinformowali o tym fakcie notariusza i świadomie oświadczyli, że stan księgi wieczystej – przedstawiony w odpisie z 3 listopada 2015 r. – jest zgodny z rzeczywistym stanem prawnym na dzień sporządzania aktu tj. 10 listopada 2015 r. W tym miejscu podkreślić należy, że obowiązki zawodowe notariusza nie zwalniają strony czynności prawnej od zadbania o swoje interesy, w tym

w szczególności od zapoznania się z treścią księgi wieczystej, do której dostępność jest powszechna (wyrok SN z 17.09.2003 r. II CK 10/02, Legalis nr 304525).

Mając powyższe na uwadze należy wskazać, że notariusz T. Ś. (1) dokonał czynności notarialnej z zachowaniem należytej staranności. Tym samym nie ziściła się pierwsza z przesłanek odpowiedzialności deliktowej, czyli bezprawność.

Jednocześnie, w ocenie Sądu, **na gruncie niniejszej sprawy nie doszło do powstania szkody po stronie powoda.** Uznać należy bowiem, że w majątku powoda nie doszło do powstania uszczerbku wskutek czynności notariusza w związku z zawarciem przedmiotowego aktu notarialnego. W ocenie Sądu sama kwota hipoteki przymusowej wpisanej do działu IV księgi wieczystej dla nieruchomości położonej w Z. przy ul. (...) nie stanowi szkody dla powoda. **Tylko wówczas, gdy w wyniku czynności egzekucyjnych organów podatkowych powód jako dłużnik rzeczowy spłaciłby, choćby częściowo, dług swego brata i bratowej, można byłoby mówić o faktycznej szkodzie powoda w wysokości odpowiadającej kwocie spłaty.** Warto podkreślić przy tym, że przedmiotowa hipoteka przymusowa, obejmująca w całości zobowiązania podatkowe wynikające z tytułów wykonawczych SM (...), SM (...), SM (...) wystawionych przeciwko D. i J. P. (3), opiewa na kwotę 622.537,50 zł, podczas gdy wartość przeprowadzonej transakcji sprzedaży w/w nieruchomości wynosiła jedynie 200.000 zł. Nie ma zatem, w ocenie Sądu, żadnych okoliczności wskazujących, że powód doznał uszczerbku w swoim majątku wskutek zawartej umowy sprzedaży. By zilustrować tę kwestię dobitniej, warto podkreślić, że nie jest również niemożliwa sytuacja, gdy wskutek różnych zdarzeń np. przedawnienia, doszłoby do umorzenia zaległości podatkowej. Wówczas, gdyby uwzględnić powództwo, powód nie tylko by miał w swoim władaniu nieruchomości bez obciążenia hipotecznego, ale także zasądzone w niniejszym procesie odszkodowanie. **Reasumując, powód nie doznał na dzień zamknięcia rozprawy, będący jedyną miarodajną datą dla oceny szkody w myśl art. 316 par. 1 k. p. c., żadnej podlegającej naprawieniu szkody.**

Z tych wszystkich względów roszczenie powoda zostało oddalone jako bezzasadne.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że nie ustały okoliczności uzasadniające zwolnienie powoda od kosztów sądowych ponad kwotę 1. 000 zł.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć zgodnie z wnioskiem poprzez publikację w PI.